

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 czerwca 2016 r.

Sąd Rejonowy w Legionowie w II Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Grzegorz Woźniak

Protokolant: Maciej Błaszczyk

przy udziale Prokurator Edyty Ulatowskiej-Stojak oraz oskarżyciela substydiarnego P. W.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 19.04. i 7.06.2016 r.

sprawy przeciwko

G. R. urodz. (...)

w P.

syna Z. i I. z d. D.

oskarżonego, o to, że: w dniu 5 stycznia 2014 roku w godzinach wieczornych po godz. 19 w miejscowości Ł., ul. (...), woj. (...) zniszczył lampę ogrodową, poprzez obrzucanie jej kawałkami kostki brukowej i kamieniami oraz dokonał uszkodzenia elewacji ściany budynku gospodarczego, poprzez obrzucanie jej kawałkami kostki brukowej i kamieniami, co spowodowało stratę w wysokości ok. 1.200 zł na szkodę P. W., właściciela ww. posesji.

Oskarżony czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

orzeka

I. Uznaje oskarżonego G. R. za winnego popełnienia zarzucanego mu w akcie oskarżenia czynu, stanowiącego przestępstwo z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na mocy powołanych przepisów wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

II. Na mocy art. 63 § 1 k.k., przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k., na poczet kary wymierzonej oskarżonemu w punkcie I wyroku zalicza okres zatrzymania od dnia 5.01.2014 r. do dnia 7.01.2014 r.

III. Na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej (...) kwotę 442 (czteryście czterdzieści dwa) złote i 80 (osiemdziesiąt) groszy tytułem nieopłaconej pomocy prawnej za obronę udzieloną z urzędu.

IV. Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 ust. 1 Ustawy o opłatach w sprawach karnych zwalnia oskarżonego z obowiązku zwrotu kosztów sądowych i przejmuje je na rzecz Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE WYROKU

z dnia 7 czerwca 2016 r.

Sąd, na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego podczas rozprawy głównej, ustalił następujący stan faktyczny:

Oskarżony G. R. znajdował się w dniu 5 stycznia 2014 r. w stanie nietrzeźwości. Około godziny 19-ej przechodził ul. (...) w Ł.. Bez żadnego powodu postanowił uszkodzić lampę stojącą na działce P. W.. Rzucił dwukrotnie kamieniami w tą lampę, rozbił jej szklany kosz, powodując jej uszkodzenie. Następnie pobiegł w stronę lasu, po chwili ponownie podbiegł w stronę domu P. W. i rzucał kamieniami oraz kawałkami kostki brukowej w lampę i elewację budynku gospodarczego, powodując dziury w elewacji i zrzucenie szklanej części lampy. Łączne uszkodzenia lampy i elewacji budynku gospodarczego wyniosły około 1.200 złotych.

Dowód:

- zeznania P. W. (k.6v-7 akt 2 Ds. 602/15,90-93),
- zeznania B. W. (k.95),
- protokoły oględzin (k.11-12,24-25,45-46 akt 2 Ds. 602/15),
- dokumentacja fotograficzna (k.102-104 akt 2 Ds. 602/15),
- protokół użycia alkometru (k.3 akt 2 Ds. 602/15),
- częściowo wyjaśnienia oskarżonego (k. 75 akt 2 Ds. 602/15,86-88,112-113).

Oskarżony był uprzednio prawomocnie karany za przestępstwa przeciwko mieniu, w tym między innymi wyrokiem z dnia 11.02.2013 r. Sąd Rejonowy w Legionowie, sygn. akt II K 1425/12, uznał go za winnym przestępstw z art. 279 § 1 k.k., 278 § 1 w zw. z art. 278 § 5 k.k. i art. 278 § 1 k.k. i wymierzył mu karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, z warunkowym zawieszeniem na okres 5 lat próby. Kara ta została zarządzona do wykonania i oskarżony odbył ją m.in. w okresie od dnia 29.10.2012 r. do dnia 9.12.2013 r.

Dowód:

- odpis wyroku (k.69-71 akt 2 Ds. 602/15),
- dane o karalności (k.65),
- obliczenie kary (k.18).

Oskarżony w toku postępowania przygotowawczego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił złożenia wyjaśnień (k.75). Podczas rozprawy początkowo również nie przyznał się do popełniania zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia (k.87-88). Stwierdził, że w dniu zdarzenia biegał po ulicy (...) i ulicach przylegających do niej. Był nietrzeźwy i chciał szybciej wytrzeźwieć. Domyśla się gdzie znajduje się dom pokrzywdzonego, nie słyszał, że ktoś rozbił lampę pokrzywdzonego.

Podczas drugiego terminu rozprawy zmienił wyjaśnienia (k.112-113) i podał, że lampę pokrzywdzonego rozbił kamieniem, nie potrafił wytłumaczyć swego zachowania. Nikt go nie inspirował do tego, uczynił to z własnej inicjatywy, nie potrafił wyjaśnić swego zachowania, poza stwierdzeniem, że był nietrzeźwy. Ponadto przeprosił pokrzywdzonego i obiecał, że szkodę naprawi, gdy będzie miał możliwości finansowe.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego w części, w której przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, gdyż są zgodne z zeznaniami P. W. (k.6v-7 akt 2 Ds. 602/15), B. W. (k.95), protokołami oględzin (k.11-12,24-25,45-46 akt 2 Ds. 602/15) i dokumentacją fotograficzną (k.102-104 akt 2 Ds. 602/15). Nie zasługuje na wiarę ta część wyjaśnień oskarżonego, w której nie przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Należy zwrócić uwagę, że oskarżony świadomie, przy udziale obrońcy i podczas rozprawy, przyznał się do uszkodzenia lampy i elewacji budynku pokrzywdzonego. Nie uczyniłby tego gdy faktycznie tego nie dokonał. Wcześniejsze wyjaśnienia były próbą uniknięcia odpowiedzialności karnej i przyjętą linią obrony, którą oskarżony porzucił oczekując korzyści procesowych związanych z łagodniejszym wymiarem kary za dobrowolne przyznanie się do popełnienia zarzucanego mu czynu.

P. W. zeznał w postępowaniu przygotowawczym (k.6v-7 akt 2 Ds. 602/15), iż w dniu 5 stycznia 2014 r. przebywał na parterze swego domu w Ł. przy ul. (...). Około godziny 19-ej usłyszał huk jakby ktoś czymś rzucał. Poszedł zobaczyć nagranie monitoringu zainstalowane na jego domu. Zobaczył, że został nagrany nieznany mu mężczyzna, który oddał strzały w stronę lampy na jego posesji, zobaczył również, że sprawca rzucił w jej stronę kamieniami, a następnie strzelił do niej jeszcze dwa razy.

Podczas rozprawy zeznał (k.90-94), iż w dniu 5 stycznia 2014 r. przebywał w swoim domu, około godziny 19.30 usłyszał huk dobiegający zza okna, zobaczył, że ktoś ucieka spod jego domu w stronę lasu. Poszedł na piętro, by przejrzeć zapis z monitoringu. W tym czasie zobaczył przez okno, że jakiś mężczyzna rzucał jakimiś przedmiotami w lampę na jego posesji, lampa spadła na ziemię. Na monitoringu nagrało się jak ten sam mężczyzna szedł od strony ul. (...), przystanął przy jego posesji, rzucał czymś w stronę jego lampy, pobiegł do lasu, wrócił, kolejny raz rzucał w lampę, która spadła. Wezwał Policję i przeagrał zdarzenie na swój telefon komórkowy. Przybyli policjanci, pokazał im nagranie, policjanci pojechali i zatrzymali się przy lesie. Po pewnym czasie w pobliżu radiowozu przechodziło dwóch mężczyzn, policjanci uznali, że jedna z nich może być sprawcą uszkodzenia mienia pokrzywdzonego i zatrzymali tą osobę.

Sąd dał wiarę zeznaniom oskarżyciela subsydiarnego, gdyż są logiczne, rzeczowe i znajdują potwierdzenie w wiarygodnej części wyjaśnień oskarżonego, zeznaniach B. W. (k.95), protokołami oględzin (k.11-12,24-25,45-46 akt 2 Ds. 602/15) i dokumentacją fotograficzną (k.102-104 akt 2 Ds. 602/15). W treści tych zeznań pojawia się nieścisłość odnośnie oddawania strzałów z broni palnej przez sprawcę, co nie znajduje potwierdzenia w protokołach oględzin (k.11-12,24-25,45-46 akt 2 Ds. 602/15). Należy zwrócić uwagę, że zdarzenie było zaskakujące dla pokrzywdzonego, z pewnością był zdenerwowany i przestraszony, stąd oceniał początkowo zdarzenie jako strzelanie w stronę jego domu i lampy.

B. W. zeznała podczas rozprawy (k.95), iż w dniu zdarzenia była w domu wraz z matką i synem P., około godziny 19.30 usłyszeli głośny huk. Syn poszedł sprawdzić nagranie monitoringu, a ona podeszła do okna i zobaczyła, jak jakiś mężczyzna machał rękoma jakby czymś rzucał, później pobiegł w stronę lasu. Po paru minutach ten mężczyzna wrócił i ponownie rzucał w stronę lampy, która spadła. Syn zadzwonił po Policję, policjanci zatrzymali po pewnym czasie sprawcę zniszczenia lampy. Wskazała, że była pewna, że sprawca zniszczenia mienia i osoba zatrzymana przez Policję to ta sama osoba.

Sąd dał wiarę zeznaniom tego świadka, gdyż są logiczne, rzeczowe i znajdują potwierdzenie w wiarygodnej części wyjaśnień oskarżonego, zeznaniach pokrzywdzonego i protokołami oględzin (k.11-12,24-25,45-46 akt 2 Ds. 602/15) i dokumentacją fotograficzną (k.102-104 akt 2 Ds. 602/15).

M. L. zeznał w postępowaniu przygotowawczym (k.173v akt 2 Ds. 602/15), iż nie pamiętał jak był ubrany sprawca uszkodzenia mienia pokrzywdzonego. Sprawcę tego rozpoznał pokrzywdzony po lampasie na spodniach. Okazane mu nagranie było słabej jakości, nie widać na nim twarzy sprawcy. Podczas rozprawy zeznał (k. 111-112), iż zdarzenie dotyczyło zniszczenia mienia w Ł., oskarżony był jego znajomym z okresu, gdy byli młodszy i mieszkali w jednym bloku. Oskarżyciel subsydiarny okazał mu nagranie z uszkodzenia jego mienia, było to nagranie na aparacie lub telefonie, obraz był mały. Pokrzywdzony stwierdził, że przechodzący w tym czasie w okolicy jego domu oskarżony był sprawcą uszkodzenia jego mienia.

Sąd dał wiarę zeznaniom tego świadka, gdyż są logiczne, rzeczowe i znajdują potwierdzenie w wiarygodnej części wyjaśnień oskarżonego, zeznaniach pokrzywdzonego i B. W., a także protokołami oględzin (k.11-12,24-25,45-46 akt 2 Ds. 602/15) i dokumentacją fotograficzną (k.102-104 akt 2 Ds. 602/15).

Sporządzone w toku postępowania dowody w postaci dokumentów wymienionych na k. 113 zostały sporządzone przez powołane do tego osoby, były sporządzone bezstronnie i obiektywnie, nie były kwestionowane przez strony, stąd stały się podstawą ustalenia stanu faktycznego.

Ustalony stan faktyczny stanowi spójną, logicznie uzasadnioną całość. Poszczególne wiarygodne dowody wzajemnie się uzupełniają i potwierdzają. Na podstawie tego stanu faktycznego wina i okoliczności popełnienia czynu przypisanego oskarżonemu nie mogą budzić wątpliwości.

Sąd zważył, co następuje:

Oskarżony w sposób niebudzący wątpliwości przyznał się, że rzucał kamieniami w lampę pokrzywdzonego i elewację budynku. Niewątpliwie rzucanie kamieniami w szklaną konstrukcję i elewację może spowodować jej uszkodzenie lub zniszczenie. Oskarżony działał umyślnie, z zamiarem bezpośrednim zniszczenia cudzego mienia. Dokonał uszkodzenia mienia P. W., powodując szkodę w kwocie około 1.200 złotych, zgodnie z niebudzącymi wątpliwościami twierdzeniami pokrzywdzonego.

Przestępstwo określone w art. 288 § 1 k.k. polega m.in. na uszkodzeniu cudzej rzeczy, jeśli wartość szkody przekracza obecnie 462,50 złotych, czyli wartość ¼ minimalnego wynagrodzenia. W 2014 r. wartość ta wynosiła 437,50 złotych.

Przemawia to jednoznacznie za uznaniem, że czyn oskarżonego powinien być uznany za przestępstwo zniszczenia cudzego mienia, czyli określone w art. 288 § 1 k.k.

Oskarżony był uprzednio 4-krotnie prawomocnie karany za przestępstwa przeciwko mieniu (k.65). Między innymi wyrokiem z dnia 11.02.2013 r. Sąd Rejonowy w Legionowie, sygn. akt II K 1425/12, uznał go za winnym przestępstw z art. 279 § 1 k.k., 278 § 1 w zw. z art. 278 § 5 k.k. i art. 278 § 1 k.k. i wymierzył mu karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, z warunkowym zawieszeniem na okres 5 lat próby (odpis wyroku z k. 69-71 akt 2 Ds. 602/15). Kara ta została zarządzona do wykonania i oskarżony odbył ją m.in. w okresie od dnia 29.10.2012 r. do dnia 9.12.2013 r. (k. 18). Nie może zatem budzić wątpliwości, że dopuścił się przypisanego mu czynu w warunkach powrotu do przestępczości określonego w art. 64 § 1 k.k.

Należy zwrócić uwagę, że z dniem 1 lipca 2015 r. uległ zmianie kodeks karny, koniecznym jest rozważenie czy liczne nowelizacje wskazują na konieczność zastosowania art. 4 § 1 k.k. i przyjęcia, że kodeks karny w brzmieniu przed wejścia w życie ustawy z dnia 20.02.2015 r. (Dz. U. z 2015 r., poz. 396) był względniejszy wobec oskarżonego. Ustawa obowiązująca poprzednio i obecnie przewidywała i przewiduje takie same granice kary oraz takie same znamiona przestępstwa. Istotne znaczenie może mieć nowelizacja treści art. 69 § 1 k.k., zgodnie z którym obecnie można zawiesić wykonanie kary do 1 roku pozbawienia wolności i to tylko wówczas, gdy sprawca nie był karany uprzednio na karę pozbawienia wolności. Poprzednio można było zawiesić wykonanie kary do 2 lat pozbawienia wolności, bez wymogu niekaralności na karę pozbawienia wolności, przy ogólnym warunku, że właściwości i warunki osobiste sprawcy świadczą o uzasadnionym przypuszczeniu, że sprawca nie popełni więcej przestępstwa. Ten warunek wobec oskarżonego nie jest spełniony, gdyż jak wynika z karty karnej (k.65) był on aż 6 razy karany, w tym 4 razy za podobne czyny. Świadczy to o tym, że oskarżony nie zasługuje na dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia wykonania kary na gruncie poprzednio obowiązującej ustawy. Natomiast znaczenie praktyczne ma dla oskarżonego zmiana treści art. 63 § 1 k.k., gdyż poprzednio zaliczeniu na poczet kary podlegały dni stosowania środka przymusu skutkującego pozbawieniem wolności, a od 1 lipca 2015 r. zaliczeniu podlegają tylko okresy 24-godzinne, w związku z treścią art. 127c k.p.k. W przypadku oskarżonego, na podstawie Kodeksu Karnego obowiązującego do dnia 1 lipca 2015 r. zaliczeniu podlegały trzy dni (od dnia zatrzymania 5.01.2014 r. – k. 2 do dnia 7.01.2015 r. – z związku ze zwolnieniem po przesłuchaniu k.45v). Od dnia 1 lipca 2015 r. zaliczeniu podlegałyby dwa dni – od godz. 20.45 dnia 5.01.2014 r. (k.2)

do godz. 13.25 dnia 7.01.2014 r. (k.45v). Zgodnie z treścią art. 4 § 1 k.k. należy zatem zastosować wobec oskarżonego kodeks karny w brzmieniu obowiązującym do dnia wejścia w życie ustawy z dnia 20.02.2015 r. o zmianie ustawy Kodeks Karny i innych ustaw.

Oskarżony ma 31 lat, zdobył wykształcenie podstawowe, jest kawalerem, nie ma nikogo na utrzymaniu, utrzymywał się z prac dorywczych i zarabiał około 1.400 złotych miesięcznie (oświadczenie z k.86), był 6 razy karany (k.65), odbywa kary pozbawienia wolności, których koniec przypada na luty 2020 r. (oświadczenie z k.86).

Kara powinna przekonać oskarżonego i jego ewentualnych naśladowców, że popełnianie przestępstw nie jest opłacalne, a w razie wyrządzenia szkody należy ją naprawić. Sąd wziął pod uwagę szczere przyznanie się do winy, a także oświadczenie pokrzywdzonego, że nie domaga się naprawienia szkody. Nie może to być jednak przesłanką wskazującą na odstąpienie od wymierzenia kary.

Biorąc pod uwagę powyżej wymienione okoliczności wymiaru kary Sąd uznał, że karą adekwatną do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu oraz zdolną spełnić swe cele prewencji indywidualnej i generalnej wobec oskarżonej powinna być kara 6 miesięcy pozbawienia wolności. Kara ta powinna przekonać oskarżonego, że nie można działać na niekorzyść właścicieli rzeczy, a właściciel rzeczy powinien być pewny, że inne osoby nie dopuszczą się zamachu na jego rzecz.

Uwzględniając, iż oskarżony odbywa kolejne kary izolacyjne, ich koniec jest odległy i nie ma źródła utrzymania Sąd zwolnił go z obowiązku zwrotu kosztów sądowych, uznając że ich uiszczenie byłoby niemożliwe ze względu na sytuację finansową oskarżonego.